

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.I.30.405/2008/4.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla Dr. Pereszlényi László ügyvéd által képviselt **(felperes neve, címe)** alatti székhelyű felperesnek - a Dr. Kállai Ildikó ügyvéd által képviselt **(I.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű I. rendű, **(II.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű II. rendű, a Dr. Gyenes János ügyvéd által képviselt **(III.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű III. rendű, a Dr. Siket István ügyvéd által képviselt **(IV.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű IV. rendű, a Dr. Kállai Ildikó ügyvéd által képviselt **(V.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű V. rendű, a **(személy 1. neve)** polgármester által képviselt **(VI.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű VI. rendű, a Dr. Siket István ügyvéd által képviselt **(VII.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű VII. rendű, a Dr. Ollé György ügyvéd által képviselt **(VIII.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű VIII. rendű, a Dr. Kállai Ildikó ügyvéd által képviselt **(IX.rendű alperes neve, címe)** alatti székhelyű IX. rendű alperesek ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2008. június 30. napján kelt 7.G.40.080/2008/11. számú ítéletével szemben a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az I-II., V. és IX. rendű alpereseknek 1.000.000,- (Egymillió) Ft, a III. rendű alperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft, a IV. és VII. rendű alpereseknek 1.000.000,- (Egymillió) Ft, a VIII. rendű alperesnek pedig 150.000,- (Egyszázötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak - az adóhatóság felhívására - 900.000,- (Kilencszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

- 2 -

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S :

A 2006. évi tavaszi árvízét követően szükségessé vált az árvízzel érintett területek fertőtlenítése. A Csongrád Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság Polgári Vészhelyzet Kezelési Osztálya által 2006. május 18-án - az önkormányzatok képviselői részére - tartott értekezleten **(személy 2.neve)** polgári védelmi ezredes a fertőtlenítés szükségességének hangsúlyozása mellett javasolta, hogy a munkák elvégzésével az önkormányzatok a felperest bízzák meg. A felperes ezt megelőzően - 2006. május 8-án - a Katasztrófavédelmi Igazgatóságnak és Csongrád megye 26 érintett települési önkormányzatának is árajánlatot küldött. Ebben ismertette az elvégzendő fertőtlenítés technológiai menetét, anyagfelhasználását és díját is, amelyet 11,2 Ft+ÁFA/m²-ben határozott meg azzal, hogy ezen összeg tartalmazza a mentesítéshez szükséges anyagok árát, a munkadíjat, a szállítási költséget, valamint a munka elvégzéséhez szükséges védőfelszereléseket és a munkálatok során keletkezett veszélyes anyagokkal szennyezett eszközök megsemmisítését is.

A peres felek 2006. május 23. és június 8-a között a fertőtlenítésre szoruló területek nagyságrendje kivételével azonos tartalmú megállapodásokat kötöttek, ezekben azonban a felperes a „megbízási árat” már bruttó 32,- Ft/m²-ben határozta meg. A „megbízói szerződésnek” nevezett megállapodásokban a fizetési feltételekről akként rendelkeztek, hogy: „A mentesítési munkák ellenértékeként kiállított számlát a Csongrád Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság igazolja, a szerződő önkormányzat befogadja. A megbízott (felperes) tudomásul veszi, hogy a megbízó (megrendelő önkormányzat) a munkák ellenértékét a vis maior keretből fedezi. A számla kiegyenlítése a vis maior keretből a megbízó (alperes) részére történt kifizetés után 8 banki nap a megbízott (felperes) **(pénzüntézet 1.neve)**, illetve **(pénzüntézet 2. neve)** Bank Rt-nél vezetett számlájára utalással.”

A szerződések alapján az alpereseknél összesen 455 hektár nagyságú terület fertőtlenítését kellett elvégezni, ez motoros hāti permetezőkkal, illetve a klórmész kézi szórásával történt. A felperes a számlákat 2006. június 7. és 15. között kiállította, és közel azonos időpontokban elkészültek a teljesítési igazolási jegyzőkönyvek is, amelyeket a peres feleken kívül a Katasztrófavédelmi Igazgatóság is aláírt, igazolva a teljesítést. Az alperesek ezt követően a számlákban írt, a teljes felperesi követelést fedező támogatást igényeltek az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztériumtól a vis maior alapból. A minisztérium az igényelt összeg lényegesen kisebb hányadát fizette ki, amelyet az alperesek a felperesnek átutaltak.

Az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium Önkormányzati és Lakásügyi Szakállamtitkára 2007. márciusában arról tájékoztatta az önkormányzatok polgármestereit, hogy a fertőtlenítéssel kapcsolatos és az önkormányzatok által igényelt költségek Csongrád megyében jelentősen meghaladták az ország egyéb területein jelentkező hasonló igényeket, ezért a minisztérium felvette a kapcsolatot Csongrád megyében a Megyei Területfejlesztési Tanáccsal, a Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatósággal, az ÁNTSZ Megyei Kirendeltségével, valamint az

- 3 -

Gf.I.30.405/2008/4.szám

Alsó-tiszavidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatósággal és az egyes önkormányzatoknál helyszíni ellenőrzést is tartott. A hivatalos szervektől kapott információk és a helyszíni ellenőrzés alapján bírálta el a kérelmeket, az egyes önkormányzatoknak megítélt támogatási összegeket a belterületi és a fakadó vízzel érintett területek figyelembevételével állapították meg. A szükségesnek és indokoltnak ítélt

költségeket a felperes előzetes árajánlatában szereplő 11,2 Ft+ÁFA/m² összeg alapulvételével számították ki, és így határozták meg az önkormányzatokat megillető támogatásokat.

További minisztériumi (állami) teljesítés hiányában az alperesek 2007. év elején nyilatkozatban hozzájárultak, hogy a felperes a különbözet összegét maga igényelje az ÖTM-től és a minisztérium azt közvetlenül a felperes számlájára utalja át. Ezen túl maguk is kérték a további kifizetéseket, de az ÖTM 2007. év őszén arról tájékoztatta az alperesek polgármestereit, hogy: „Az önkormányzatok a fertőtlenítés költségeihez már a tavalyi évben megkapták az elismerhető költségek 100 %-át, a további költségek indokolatlanok és nem megalapozottak. A fenti okok alapján az Európai Unió szolidaritási alapjából a helyi önkormányzatok részére nyújtható támogatás igénylésének, döntési rendszerének, folyósításának, elszámolásának és ellenőrzésének szabályairól szóló 187/2007. (VII.18.) ÖTM rendelet alapján nincs lehetőség, hogy az önkormányzat támogatásban részesülhessen.” A felperes maga is eredménytelenül kérte a miniszterelnök segítségét ez ügyben, mert a Miniszterelnöki Titkárság Ügyfélkapcsolatok Főosztálya már 2006. december 8-án arról tájékoztatta, a kormányzat éppen a felperes árajánlatában foglaltak figyelembevételével határozta meg a juttatandó összeg mértékét. Ugyanezt tartalmazza az ÖTM-nek a Csongrád Megyei Területfejlesztési Tanács Elnökéhez intézett 2006. november 20-án kelt levele is.

A felperes módosított keresetében az I. rendű alperest 8.955.970,- Ft és ezen összeg 2006. december 6. napjától, a II. rendű alperest 6.711.975,- Ft és ennek 2006. november 23. napjától, a III. rendű alperest 12.636.395,- Ft és ennek 2006. december 6. napjától, a IV. rendű alperest 12.087.558,- Ft és ennek 2006. december 21. napjától, az V. rendű alperest 21.047.530,- Ft és ennek 2006. december 22. napjától, a VI. rendű alperest 22.583.125,- Ft és ennek 2007. január 5. napjától, a VII. rendű alperest 31.347.022,- Ft és ennek 2007. január 13. napjától, a VIII. rendű alperest 6.692.000,- Ft és ennek 2007. január 4. napjától, a IX. rendű alperest pedig 7.851.165,- Ft és ennek 2006. december 16. napjától a kifizetésig számított törvényes mértékű kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Ezen túl az alperesekkel kötött szerződéseket tévedésre, megtévesztésre hivatkozással megtámadta. Előadta, a vállalkozási szerződésből eredő kötelezettségének eleget tett, az alperesek viszont a teljes összegű vállalkozói díjat nem fizették meg. A szerződések megtámadásával kapcsolatosan hangsúlyozta, az önkormányzatok alkalmazottai jelölték ki a mentesítendő területeket, amelyeknek egy részét utóbb az ÖTM és egyéb, a pályázat elbírálására jogosult szervek sürgősen és indokolatlannak tartották a fertőtlenítést illetően, ezért az önkormányzatok a szerződéskötéskor megtévesztették, a szerződések érvénytelenek. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként elszámolásnak van helye, az alperesek a ténylegesen nyújtott szolgáltatás ellenértékének megfizetésére kötelesek, amelynek összege azonos a szerződés szerint járó hátralékos vállalkozói díjjal. Álláspontja szerint az

önkormányzatok a pályázatok benyújtása során nem úgy jártak el, ahogyan az elvárható, és felróható magatartásuk miatt nem jutottak hozzá azokhoz a pénzeszközökhöz, amelyek a szerződéseik szerint a vállalkozót megilletnék.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kifejtették, a szerződésből eredő kötelezettségüknek eleget tettek, a vis maior alapból megkapott vállalkozói díjat haladéktalanul átutalták a felperesnek, további állami támogatásban pedig nem részesültek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában hangsúlyozta, a szerződés kapcsán különös jelentősége van a vállalkozói díj „fizetési feltétele” értelmezésének. E szerződési kikötés értelmezése útján megállapítható, hogy az meghatározta a megrendelőket (alpereseket) terhelő fizetési kötelezettség felső határát, mértékét is. A vállalkozó (felperes) tudatában volt annak, hogy a megrendelők (alperesek) kizárólag legfeljebb olyan összeget fizetnek ki a részére, amilyen összeget a mentesítési munkákra a vis maior keret terhére nekik átutalnak. A megrendelő önkormányzatokat a szerződéseik alapján az a kötelezettség terhelte, hogy a számlázott vállalkozói díj összegére a pályázataikat megfelelően benyújtsák, mindent megtegyenek azért, hogy a kifizetés jogszabályi feltételeit teljesítsék és a mentesítési munkákra kapott összeget a felperesnek átutalják. Amennyiben a megrendelők ebben a körben a vállalt szerződési kötelezettségeik teljesítése érdekében elvárhatóan jártak el, de részükre további kifizetés nem történt, ennek kockázatát a szerződés szerint a vállalkozó felperes vállalta fel. Az alperesek egyező előadása alapján megállapítható volt, hogy szerződéseiket a Területi Katasztrófavédelmi Igazgatóság kifejezett ajánlására kötötték meg, amelyekben a felperes előzetes árajánlatával (11,2 Ft+ÁFA/m²) ellentétben a vállalkozói díj már 32,- Ft/m² került meghatározásra. A vis maior keretből történő teljes megtérülés és az elérhető üzleti haszon reményében történt ez, hiszen a nagy számú és volumenű megrendelés, a kiállított számlák alapján igényelt 292.373.588,- Ft-os árbevétel a felperes számára gazdaságilag rendkívül kedvezőnek ígérkezett és ennek érdekében kockázatot is hajlandó volt vállalni.

A megrendelői díjfizetési kötelezettség speciális meghatározásából következően a felperes a szerződés megkötésének időpontjában tisztában volt azzal, hogy a kikötött teljes vállalkozói díj kifizetése olyan „szerencse-elemtől” függ - alapkezelő pályázat bírálata - amely a szerződő felek érdekkörén kívül esik, arra közvetlen ráhatással nem rendelkeznek, az tőlük független körülmény. Miután az ÖTM vezetője és a pénzügyminiszter az önkormányzatok pályázatát elbírálva a teljes díjigényt nem találta indokoltnak, ezért erre hivatkozással a felperes a Ptk. 210. § (1) és (3) bekezdésére alapítottnak a szerződéseket eredményesen nem támadhatta meg. A pályázati úton történő állami pénzeszköz juttatás feltételrendszere valamennyi szerződő fél számára ismert volt a szerződések megkötésének időpontjában, így nyilvánvaló kockázati elemként merült fel annak lehetősége, hogy a pályázat elbírálója diszkrecionális jogkörében eljárva megtagadhatja a támogatást, vagy azt a kérelemtől eltérően, csökkentett mértékben folyósítja csak. A pályázatok elbírálására jogosult szerv döntése ellen jogorvoslatnak nincs helye, így a szerződéskötéskor tudott tényekre alapítva a megtámadás alaptalan.

Az érvényes szerződés alapján a megrendelő önkormányzatok (alperesek) fizetési kötelezettsége csak a vis maior keret terhére nekik átutalt összeg erejéig állt fenn, ennek maradéktalanul eleget tettek, a további kifizetés elmaradása a vállalkozó

Gf.I.30.405/2008/4.szám

kockázati körébe tartozott, ezért díjigényt a megrendelőkkel szemben alappal nem érvényesíthet. Az alperesek, de maga a felperes is minden lehetséges módon a Csongrád Megyei Területfejlesztési Tanács, az ÖTM, illetve a Miniszterelnöki Hivatal útján megpróbálkozott a különbözetként mutatkozó összeghez hozzájutni, de annak átutalásától az ÖTM kifejezetten elzárkózott. A felperes egyetlen alperes esetében sem jelölt meg olyan mulasztást, magatartást, amelynek bizonyítása esetén megállapítható lett volna, hogy az alperesek a fertőtlenítés költségeire vonatkozó állami pénzeszközök megszerzése, a pályázatok benyújtása során nem úgy jártak el, ahogyan az elvárható, és

a felróható magatartásuk miatt nem jutott hozzá a felperes a pénzeszközökhöz, ezért a Ptk. 229. § (2) bekezdésére hivatkozással sem érvényesíthetett alappal igényt az alperesekkel szemben.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatásával a keresete szerinti döntés meghozatalát kérte. Előadta, hogy a katasztrófák elleni védekezés irányításáról és szervezetéről szóló 1999. évi LXXIV. törvény rendelkezéseiből egyértelműen kitűnik, a katasztrófák elleni védekezés - ezen belül a fertőtlenítés is - kötelező állami feladat, melynek költségeit az állam fedezi. Az államnak tehát jogszabályi kötelezettsége a védekezéssel kapcsolatos költségek megtérítése, és amennyiben ezen jogszabályi kötelezettségének nem tesz eleget, úgy annak érvényesítése bíróság előtti úton lehetséges. Álláspontja szerint az alpereseknek az őket törvény alapján megillető költségeket kötelességük peres úton érvényesíteni. Mindaddig, amíg e kötelezettségüknek nem tesznek eleget, nem állapítható meg, hogy a szerződés teljesítése érdekében minden tőlük elvárható megtettek volna, ebből következően felróható magatartásuk miatt nem került kifizetésre a vállalkozói díj. Az elsőfokú bíróság nem helytállóan értelmezte a vállalkozási szerződésnek a vis maior alapra vonatkozó rendelkezését és tévesen állapította meg, hogy bármilyen szerencse-elemtől tették volna függővé a vállalkozói díj kifizetését. A szerződés olyan rendelkezést nem tartalmaz, hogy amennyiben az alperesek a vis maior keretből nem, vagy csak részben részesednek, úgy a vállalkozói díjat nem kellene megfizetniük. A Ptk. 389. §-a alapján tehát az alperesek kötelesek a vállalkozási díj megfizetésére, és ezt nem befolyásolhatja az anyagi helyzetük. Bármely vállalkozási szerződés esetén amennyiben a tervezett források nem állnak rendelkezésre a megrendelőnek, köteles más forrásokat biztosítani az ellenszolgáltatás fedezetéül. A felek jogviszonyát nem befolyásolhatja, hogy a megrendelő az ellenszolgáltatást milyen forrásból képes biztosítani. Az alperesek kötelezettsége elsősorban a díjfizetésre irányult, akár saját, önkormányzati forrásból, amelyet esetlegesen utóbb is érvényesíthetnek az állammal, mint végső költségviselővel szemben. Ilyen értelemben az állam szerepe mögöttes, mint kezesé fogható fel. Annak kockázata azonban, hogy az önkormányzatok nem lépnek fel, vagy a jövőben esetlegesen eredménytelenül próbálnak igényt érvényesíteni a Magyar Állammal szemben, nem terhelhető a vállalkozóra.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés **alaptalan.**

- 6 -

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból érdemben helytálló jogi következtetésre jutott. Ítéletét az ítélőtábla a Pp. 253. § (2) bekezdése és a 254. § (3) bekezdése alapján lényegében helyes indokai szerint hagyta helyben.

A fellebbezéssel kapcsolatosan:

A peres felek 2006. május 23. és június 8. között „megbízói szerződésnek” nevezett, de tartalma szerint a Ptk. 389. §-ában szabályozott vállalkozási szerződéseket kötöttek. A felperes másodfokon benyújtott előkészítő iratában helytállóan jellemezte e szerződéstípus tartalmi vonásait, különös tekintettel a megrendelő díjfizetési kötelezettségére.

A Ptk. 200. § (1) bekezdése azonban úgy rendelkezik, hogy a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg. A szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező

akarattal eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja. Az e törvényi rendelkezésben megfogalmazott szerződési szabadság elve abban is kifejezésre jut, hogy a szerződésekre vonatkozó szabályok diszpozitív jellegűek. A szerződésekre vonatkozó szabályok ezért általában csak akkor alkalmazhatóak, ha a felek eltérően nem állapodtak meg.

A Ptk. 389. §-a szerinti díjfizetési kötelezettség a megrendelőt terheli. Az alperesi önkormányzatok sincsenek privilegizált helyzetben, az elvégzett munkáért járó, a szerződésben meghatározott vállalkozói díjat ki kell fizetni. A felek között azonban éppen az volt a vitás, hogy a megrendelő alpereseket a szerződés fizetési feltételei alapján, a kikötés Ptk. 207. § (1) bekezdés szerinti értelmezése eredményeként milyen mértékű díj terheli.

Az ítéletábra - az elsőfokú bírósággal egyezően - a felek által egyező akarattal kialakított kikötést akként értelmezte, hogy az alperesek díjfizetési kötelezettséget legfeljebb a szerződésben szereplő egységár alapján számított, de ezen belül az állam által szükségesnek és indokoltnak minősített, a vis maior keretből részükre átutalt összeg erejéig vállalnak. Semmilyen más indoka, értelme nem lenne annak, hogy a szerződés miatt utalt volna a vis maior keretből történő kifizetésre; a vállalkozó szempontjából ugyanis általában, más esetben közömbös, hogy a megrendelő milyen „keretből”, anyagi forrásból fizeti a vállalkozói díjat. A perbeli esetben viszont a jogszabályi környezet - 1999. évi LXXIV. törvény 44-48. §-ai, a 295/2005. (XII.23.) Korm. rendelet, az e jogszabályhely értelmezéséről 2006. májusában kiadott belügyminiszeri útmutató - ismeretében, a diszpozitív törvényi rendelkezésektől eltérve, a peres felek a vállalkozói díj kifizetésére külön kikötést tettek.

Az eltérő kikötést „Fizetési feltételek” alatt akként fogalmazták meg, „a megbízott tudomásul veszi, hogy a megbízó a munkák ellenértékét a vis maior keretből fedezi” (szerződés 2. oldal 3. bekezdés). E kikötés - az ítéletábra értelmezése szerint - a teljesítés módjára és mértékére vonatkozó olyan közös megállapodás, amelynél fogva az alperesek csak a vis maior keretből részükre juttatott összeg erejéig voltak kötelesek vállalkozói díjat fizetni. E kikötés értelmezése során kiemelt érdemi jelentősége volt a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, az ott megfogalmazott állami kötelezettségvállalásnak, a szerződéskötés előzményeinek (a Katasztrófavédelmi Igazgatóság kifejezett ajánlása, árajánlat és a szerződésben kikötött díj közötti eltérés). Mindezekre figyelemmel annak kockázatát, amennyiben az önkormányzatok részére a szerződésben írt mértékű „megbízói díj” átutalása nem

Gf.I.30.405/2008/4.szám

történik meg - az önkormányzat, illetve a vállalkozó egymás közötti szerződéses viszonyában - a felperes vállalta fel.

A vállalkozási szerződés nem szerencse-szerződés, nincs azonban akadálya olyan szerencse elemet hordozó érvényes kikötésnek, amely az állam által folyósításra kerülő költségek mértékéből eredő kockázatot - a felek megállapodása szerint - a vállalkozóra telepíti. A szerződő felek által ismert volt, hogy az önkormányzatok ilyen célra (fertőtlenítés) eleve nem rendelkeznek fedezettel, a szükséges és indokolt költségek megítélése és kifizetése az állam feladata.

Az államot jogszabály alapján - 295/2005. (XII.23.) Korm. rendelet és az értelmezése tárgyában kiadott miniszeri útmutató 2. és 4. pont - a szükséges és indokolt fertőtlenítési költségek terhelik. Annak kockázata, hogy az állam (szervei) az adott területeken milyen

összegű költségterítést tartott indokoltnak és szükségesnek - a perbeli szerződési rendelkezés szerint - a vállalkozó felperesre és nem a megrendelő önkormányzatokra hárult. Megjegyzendő, hogy a mértékét illetően a vállalkozó „kiválasztására” figyelemmel is az előzetes árajánlatnak (11,2 Ft+ÁFA/m²) bizonyára kiemelt szerepe lehetett, az önkormányzati pályázatokat elbíráló állami szerv ezt tartotta szükségesnek és indokoltnak. Megjegyzi még az ítélőtábla, ha a felperesi álláspont szerint a meg nem térült különbözetért az állam perelhető, ezt az alperesi engedményezési nyilatkozatok alapján a felperes maga is megteheti.

A kifejtettek folytán a felperes a szerződésben meghatározott díjra jogosult volt, amelynek mértékét azonban a felek egyező akarattal a vis maior keretből kiutalt összeghez kötötték, ezt az alperesek kiegyenlítették, a további különbözetre a felperesi követelés alaptalannak bizonyult.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján - a VI. rendű alperes kivételével - másodfokú eljárási költség megfizetésére köteles. Ennek összegét az ítélőtábla a 41/2003. (XII.19.) IM rendelettel módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, továbbá (5) bekezdése alapján határozta meg.

A felperes illetékfeljegyzési jog kedvezményben részesült. Pervesztességére figyelemmel az Itv. 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a le nem rótt 900.000,- Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam javára megfizetni.

Szeged, 2009. január hó 9. napján

Dr. Kemenes István sk.
a tanács elnöke

Szűts Károlyné dr.sk.
előadó bíró

Dr. Mányoki Zsolt sk.
táblabíró